

**a dvanáct
bran pekla**

CONAN

**Juraj
Červenák**

CONAN

a dvanáct bran pekla

Juraj Červenák

Juraj Červenák

Conan a 12 bran pekla

Copyright © 2003, 2010 by Ďuro Červenák

Cover & Illustrations © 2003 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-51-4 (52. publikace, formát PDF)

ISBN 978-80-86309-52-1 (53. publikace, formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-86309-53-8 (54. publikace, formát ePub)

ISBN 978-80-86309-54-5 (55. publikace, formát Mobipocket)

JURAJ ČERVENÁK

CONAN A DVANÁCT BRAN PEKLA

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

OBSAH

Princezna od Kobří řeky.....	5
Poklady Mennefisu.....	17
V panství šakala.....	26
Černý had.....	38
Kouzlo zlatého kříže.....	48
Když mrtví vstávají.....	57
Stín na jihu.....	70
Strážce Vedžo.....	81
Černé šípy.....	89
Hadí člun.....	99
Hadí kousnutí.....	109
Dvanáct bran pekla.....	116
Dvounohá kořist.....	126
Smrt pod černou hradbou.....	137
Útočiště.....	145
Válečné bubny.....	155
Smrtelníci a nemrtví.....	166
Amethechovo šílenství.....	176
Volání ve větru.....	185
Kámen a meč.....	196
Křídla ze světla a kopí z ohně.....	205
Ti, jenž dlí ve stínu.....	214
Epilog.....	225

Kapitola první

Princezna od Kobří řeky

Okovaná kopyta drtila rudé kamení a zanechávala mělké stopy v hrubozrnném písku. Pustina tady v jižním Shemu měla daleko k malebným dunám, jež se jako ztuhlé zlatavé moře vlnily mnohem dál na jih, v pohraničí mezi Stygií a Černými královstvími. Tady byly k vidění jen skály a štěrky, jejichž barva budila dojem, že na nich ulpělo světlo zapadajícího slunce. Proto se těmto končinám říkalo Rudá, nebo taky Krvavá poušť. A ti, kteří tudy někdy putovali, moc dobře věděli, že ta jména nemají původ jenom v barvě kamení.

Ramenatý jezdec mírným tahem uzdy zastavil koně. Statnému strakatému hřebci se to ani za mák nelíbilo. Úzká rozsedlina, jíž doposud projížděli, tady končila a terén se od pásma zvětralých skalisek prudce svažoval dolů, do rozlehlého údolí. Kůň zhluboka nasával vzduch, nozdry se mu chvěly, kopyta netrpělivě dusala – cítil vodu a svěží zeleň, chtěl jít dál. Muž v sedle však nespěchal. Zastínil si ocelově modré oči mozolnatou dlaní a přejížděl údolí před sebou zkoumavým pohledem. Modrozelená stuha řeky se líně plazila na jihozápad. Palmové háje, keře obsypané květy a vysoké rákosí byly v poledním bezvětří naprosto nehybné. Panoval tady až neobvyklý klid, pouze nad vodou kroužil sokol a plašil drobné ptactvo v houštích u břehu.

Podkova křísla o kámen, zacinkala zbroj a po boku modrookého hromotluka zastavil druhý jezdec. O hlavu menší, o něco méně zjizvený, spíš šlachovitý než svalnatý, avšak po zuby ozbrojený. Snědý obličej s typicky shemitským jestřábím profilem zdobily vousy černé jako vraní křídlo, hladce vyholená lebka se leskla na slunci, v uších se houpaly zlaté kroužky.

„Tak co, jak to vypadá?“ zeptal se a přitom jakoby mimovolně ťukal prsty do ramena luku visícího v bohatě zdobeném toulci u sedla.

„Stygie,“ zabručel obr. „U Croma, nevěřil bych, že jednoho dne budu tak rád, když dorazím k hranicím této prokleté země.“

„Není důvod ke špatným pocitům, Conane. Říkal jsem ti přece, že Vedžo, ačkoli je přítokem Styxu, nemá s obávanou Řekou smrti pranic společného. Ptal jsem se mnoha poutníků, kteří Vedžo viděli na vlastní oči, a všichni mi tvrdili, že její povodí kypí životem.“

„No, zatím to vypadá, že ti nelhali.“ Mohutný válečník ještě chvíli prohmatával údolí pozorným pohledem, pak sklonil ruku a spokojeně pokýval černovlasou hlavou. „Ticho a klid. Myslím, že je to v pořádku.“

„Podle mě to s tou opatrností trochu přeháníš,“ namítl Shemita. „Až k Vedžo se snad ti beduínští parchanti neodvážejí.“

„Tak na to bych nevsadil ani dřavý měďák, Murapi. Kdybych já byl vykradačem karavan, počíhal bych si na svou kořist právě tady. Poutníci se radují, že bez újmy překonali zlověstnou Krvavou poušť, zvířata spěchají k vodě, pozornost stráží ochabuje – a vtom, v té nejneočekávanější chvíli, rychlý, překvapivý, drtivý útok. Neměli by šanci.“ Conanovi při té představě podivně zasvítily oči.

„Člověče,“ zašilhal po něm Murapi s obavou, „slyšel jsem toho o tobě až až, ale rozhodně nechci vědět všechno.“

Robustní válečník se jenom pochmurně usmál.

„Hlavně dej pozor,“ ošil se Shemita v sedle, „ať tvá minulost nepošimrá uši ctihodného Amirua. Proč mu brát iluzi, že ochranu svého drahocenného zboží svěřil naprosto důvěryhodným mužům?“

„Neměj péči, mluvit o své minulosti nemám ve zvyku,“ zabručel Conan. „Dobrá, popojedem. Dej znamení ostatním.“

Murapi se ohlédl v sedle a mávl kostnatou paží. Na ten pokyn doposud mlčenlivá strž promluvila ozvěnami výkřiků, ržání koní a bručivých hlasů velbloudů. Práskly biče, zarachotila kola vozů, zazvonily podkovy.

Ze stínu soutěsky se vynořila karavana.

Conan a Murapi konečně popustili uzdy svým hřebcům a nechali se rychlým klusem unášet dolů po úbočí. Zanedlouho se stezka zařizla do osvěžujícího stínu střapatých palmových stromů.

Když čelo karavany dorazilo k řece, oba průvodci už stáli po pás ve vodě, nabírali ji do dlaní a omývali prach ze svých hrudí a tváří.

„Dokázali jsme to!“ zahalekal objemný muž ve zlatem vyšíváném kaftanu, sedící na kozlíku prvního vozu. Kudrnatý černý vous mu sahal až k pupku. „Proklouzli jsme Rudou a lupiče jsme ani nezahlédli! Vyplatilo se před odjezdem obětovat lštar mladého býka. Celou cestu nad námi držela ochrannou ruku!“

Conan se vybrodil zpátky na břeh. „Neděkuj bohům předčasně, Amiru. Ještě máme před sebou pořádný lán cesty. Když zastavíme u bran Mennefisu a pořád budeme mít hlavy na krku, pak se budu radovat s tebou.“

„Nebud' takový bručoun, Cimmeřane. To nejhorší už máme za sebou. Tady jsme v Esetině panství, nic nám nehrozí.“

„Říkej si co chceš, kupče, tohle je Stygie a pro mě to znamená jediné – abych byl neustále ve střežu.“

„To, co říkáš, není tak docela pravda, Conane,“ slézal Amiru s funěním s vozu. „Tohle ještě není pravá Stygie. Mennefis a povodí Vedžo, to je vlastně Stygie, jaká by mohla být, kdyby jí nevládli Setovi kněží a mágové Černého kruhu. Plná slunce, života, barev, přátelská a otevřená vnějším podnětům. Skutečný skvost civilizace. A počkej, až uvidíš samotný Mennefis – úchvatné město, snad jediné ve Stygii, kterému nevládnou hadi.“

„Ne? Pak nechápu, proč se dokonce i ta řeka jmenuje Vedžo – Kobra...“

„Víš, jak jsem to myslel. Mluvím o uctívání Seta, ďábelského hadího boha, prokletého požírače duší. Celé povodí Styxu se před ním klepe strachy. Ne tak v Mennefisu. Tam bys jeho svatyni hledal marně.“

„Tak takovým pohádkám uvěřím, až když to všechno uvidím na vlastní oči,“ zabručel Conan střízlivě.

Karavana se rozložila podél břehu, koně, velbloudi, osli a ovce nořily pysky do vody, vozkové a kupci sesedali a natahovali si údy, bolavé po dlouhé a úmorné cestě.

Conan právě přežvykoval kus soleného skopového a snad už posté dumal, jestli nebylo chybou nechat se Murapim přemluvit k tomuhle dobrodružství, když mu najednou – navzdory pekelnému horku – přeběhl mráz po zádech. Jeho čelisti znehybněly. Otočil se a skrz porost fíkovníků pohlédl zpátky k rozeklaným rudým útesům. Černé obočí se mu stáhlo ke kořenu nosu jako dvě líbající se housenky.

„Co se děje?“ zeptal se Murapi, který právě vylezl z vody.

„Nevím přesně,“ polkl Cimmeřan sousto, „ale najednou mám pocit, že na nás někdo zírá. Jako když se lev ukryje ve vysoké trávě savany a sleduje kolem procházející antilopy. A být antilopou se mi ani trochu nezamlouvá.“

„Takové tušení jsi měl už ráno nahoře ve skalách...“

„No právě. Potom ten pocit zmizel, tak jsem to nechal plavat, ale teď je ta předtucha zpátky. Začínám si myslet... Počkat. Slyšíš to?“

Murapi našpicoval uši, ale slyšel jenom hlasy zvířat a mužů. Za těch několik dnů však poznal barbara dost dobře na to, aby věděl, že má smysly ostré jak divoká šelma. Proto když Conan sáhl nad rameno a vytáhl z pochvy na zádech rovný severský meč, i on se urychleně chopil luku.

„Všichni do zbraně!“ překřičel Conan hluk karavany. „Máme návštěvu!“

A pak to uslyšel i Murapi. Rachot kopyt a dunění rychlých kol. Zvuk se však neblížil od skal, nýbrž po stezce, jenž se plazila podél břehu. Nad porost se zvedl žlutý mrak zvířeného prachu.

Conan se mírně rozkročil a zaujal bojový postoj.

Ze zeleného moře bujné vegetace se vyřítil dvoukolový vůz tažený párem ušlechtilých koní. Provázeli jej čtyři jezdci. Vedle vozu běžel na zlatem zdobeném obojku cvičený gepard, nádherné zosobnění rychlosti, síly a mrštnosti.

„U Croma,“ vydechl Conan údivem. Nezpůsobil to však pohled na zlatem kovaný, hieroglyfy posetý vůz, ani drahými kovy a kameny zdobené postroje koní a jejich pestrobarevné čabraky a chocholy z pavích per. Barbarův zrak přitáhla postava, stojící ve voze a zkušenou rukou řídící dvojspřeží. Když ji uviděl Amiru, okamžitě padl na kolena. Ostatní jej následovali – Cimmeřan slyšel, jak za ním s šustěním pokleká celá karavana.

Ve voze stála žena. Mladá, možná pětadvacetiletá, štíhlá a pružná jako její gepard, s pokožkou krásně opálenou jižním sluncem. Dlouhé černé vlasy měla převázané rudou čelenkou a spoutané do mnoha cůpků, v nichž byly vpleteny říční perly. Její oděv z bílé tkaniny byl také vyšíváný zlatem a stříbrem, přesto však velmi praktický, uzpůsobený cestování divočinou. Mezi pevnými řadry se jí táhl řemen, držící na zádech toulec plný šípů. V úchytech na boku vozu se chvěly oštěpy. Dva z jezdců nesli na zápěstích sokoly. Nebylo pochyb – skupinka vyrazila na lov.

Chvíli to téměř vypadalo, že vůz najede na Conana, žena však spřežení ovládala dokonale – několik kroků před válečnickem trhla opatěmi a stočila vůz stranou. Okovaná kola rozprskla štěrky na všechny strany. Čtveřice jezdců se rozestoupila v uctivé vzdálenosti za svou vůdkyní. Prach se valil koním mezi nohama a skrz loukotě kol. Gepard se posadil, avšak jeho neklidný pohled a ocas zametající písek hovořily jasně – byl ve střehu a připravený kdykoli seknout drápy po každém, kdo by se bez svolení pokusil přiblížit k jeho paní.

Pohledy krásné vozatajky a čtyř jezdců spočinuly na Conanovi. Ten jako jediný z celé karavany dosud stál, hlava vztyčená, široké dlaně sevřené na jílci meče.

„Odlož zbraň, hlupáku, a padni na kolena!“ zaslechl Cimmeřan za svými zády vystrašený hlas majitele karavany.

„Ne, Amiru,“ odsekl Conan. „Platíš mne za ochranu tvého života a zboží. Můj meč zůstane obnažen, dokud se nedozvím, kdo jsou tito lidé a jaké jsou jejich úmysly!“

Jeden ze sokolníků popojel s koněm kupředu a obořil se na barbara panovačným hlasem:

„Drzý cizáku, poklekni před vznešenou a mocnou Nebthet, princeznou z Mennefisu, sestrou královny Eset, jež z vůle svého otce, slunečního boha Ré, vládne povodí Vedžo!“

Conan mu nevěnoval jediný pohled. Pořád se zrakem nořil do tmavých očí krásné lovkyně. Opětovala jeho pozornost stejně upřeně. Její tvář byla bez výrazu, jen na okamžik se mohlo zdát, že se levý koutek jejích úst zvedl v náznaku úsměvu. Zda to byl projev přízně či pohrdání, to už se poznat nedalo.

„Královna Eset?“ protáhl Conan uštěpačně. „Myslel jsem, že ve Stygii vládne jen jeden král – Ctesphon. Neslyšel jsem, že by měl choť takového jména.“

Výraz v opáleném obličejí se prudce změnil a tentokrát byl jasně rozpoznatelný – v očích se vztekle zablesklo.

„Údolí Vedžo,“ procedila černovláska skrz zuby, „nepodléhá vládě té slabošské loutky Ctesphona, a už vůbec ne moci jeho našeptávačů a skutečných pánů, Setových kněží! Kdo jsi, červe, že se odvažuješ brát do huby jméno Réovy dcery, a k tomu ještě pochybovat o jejím mocenském postavení?!“

„Jsem Conan. Z Cimmericie.“ Oheň vášně v princezniných očích na barbara udělal dojem a způsobil, že se rozhodl polevit. Nepoklekl, jeho kolena nebyla zvyklá na dotek země, ale spustil ruku s mečem a na znak úcty sklonil zrak. „Zapomeň na má slova, krásná Nebthet. Rozhodně jsem neměl v úmyslu urazit někoho, kdo, jak říkáš, má odvahu vzdorovat hadům z Khemi a Luxuru.“

„Máš štěstí, že jsi cizinec a omlouvá tě tvá neznalost zdejších poměrů,“ řekla princezna pořád přísně, ale už bez stopy vzteku v hlase. Pak odtrhla pohled od černovlasého hromotluka a zaletěla zrakem ke klečícím Shemitům.

„Buď vítán, Amiru!“ zavolala na tlustého kupce. „Tvé zboží vždy rádi vidíme na menefiských trzích.“

„Děkuji ti, ó Nebthet...“

„Jenom pro příště pečlivěji vybírej strážce své karavany.“

„Prosím o odpuštění, ó Nebthet. Doba je zlá a Rudá poušť plná nenasytných dvounohých šakalů. Najmout spolehlivé žoldnéře na tuhle nebezpečnou stezku je pořád těžší. Často nemám na výběr a musím brát, co se nabízí. Jestli tě tenhle severský neomalenec rozladil, snad ti spraví náladu něco z mého vzácného zboží. Jako vždy, i tentokrát vezu několik cenných darů pro královský palác. Hedvábí jemné jak dech panny...“

„Díky, Amiru, později. Jak vidíš, jsem na lovu. Prohlédnu si tvé zboží v Mennefisu. Ale s hedvábím na mě nechod. Nabídní dobré shemitské šípy, turánský luk, nebo nějakou vzácnou cizokrajnou zbraň, jaká ještě nezdobí mou sbírku – vždyť ty dobře víš, co mě zajímá.“

„Myslel jsem na to, ó Nebthet. Myslím, že nebudeš zklamaná.“

Najednou, bez varování, se Conan napřímil a prudce pozvedl meč. Nebthet po něm stělila pohledem a instinktivně sáhla po oštěpu. Gepard se nakrčil ke skoku. Cimmeřanova pozornost však mířila jinam – hleděl na západ, k pile špičatých rudých skal.

„Copak, seveřane?“ pochopila princezna a pohlédla stejným směrem.

Conan neodpověděl, jenom jí krátkým gestem naznačil, aby zmlkla. Nebthet zneklidněla a chopila se skvostného, nadvkrát prohnutého luku s rameny z antilopí rohoviny.

„Věděl jsem to,“ zavrčel Conan. „Prokleté pouštní hyeny – stopovaly nás, čenichaly, číhaly, vyčkávaly. Vzhůru, synové Shemu! Chopte se zbraní! Potíže nás dohnaly!“

A pak to zaslechli všichni – vzdálené dunění tuctů kopyt a rychle sílící sbor mnoha hlasů. Špičaté vrcholky skal ozdobil věnec narudlého prachu.

„Rychle do sedel!“ vykřikl Amiru. „Ještě jim můžeme utéct!“

„Stůjte, vy zbabělí psi!“ zahřměl Conan. „Brzy by nám vpadli do zad. Musíme se bránit! Rychle, udělejte hradbu z vozů!“

Na vozky, kteří v první chvíli propadli panice a chtěli poslechnout Amirua, zapůsobil Conanův lví hlas jako ledová voda vchrstnutá do tváře. Okamžitě se vzpamatovali, začali

vyprahat vozy a řadit je do půlkruhu, jehož otevřenou stranu chránila řeka. Nad Vedžo se rozléhal křik a hlasy splašených zvířat.

„Hněte sebou, kůže líné, nebo vás já sám polechtám železem!“ vyřvával Conan. Sám popadl loukotě kola jednoho plně naloženého vozu a vyjel s ním směrem k rostoucí ohradě, jako kdyby to byla dětská hračka.

Pak zvuky, dosud tlumené skalami, vzlétly nad údolí a tlama soutěsky vyplivla první jezdce. Ječeli jako ďáblové a jejich paty divoce bušily do slabin koní a velbloudů. Nahá ocel v jejich pěstích se blýskala na slunci jak úlomky ze zlaté sekery boha Mitry. I na tu vzdálenost se dalo poznat, že většina z nich má obličej zakryté černými šátky.

„Na co čekáš, princezno?!“ křikl Conan na Nebthet. „Utíkej! Obrát vůz a zachraň svou hebkou kůži, dokud je čas!“

„Žertuješ, severane?!“ zasmála se Stygijka hlasitě, práskla otěžemi a zajela s pozlaceným dvoukolákem dovnitř rychle se uzavírající vozové hradby. „Snad bych si nenechala ujít příležitost poslat k Anupovi do podsvětí několik čerstvých beduínských duší!“

Když viděl divoký svit v jejích očích, Conana zaplavil obdiv a zápal, jenž k této situaci vůbec nepřináležel. Zařehnal se, s mečem v ruce přeběhl ke svému hřebci a vyšvihl se do sedla. Objížděl provizorní hradbu a hulákal rozkazy na ostatní strážce karavany. Byli to většinou Shemité, měli luky a uměli to s nimi. To se hodilo.

„Čekejte na můj povel! Neplývejte šípy! Počkejte, až budou ty hladové krysy dostatečně blízko a pak je nakrmte svými střelami!“

První nájezdníci už se cvalem hnali mezi palmami a další pořád ještě proudili ze strže.

„Je jich jako blech!“ vykřikla Nebthet, když Conan dojel zpátky k ní. Pořád stála ve voze, částečně se kryla za jeho okovanou přední částí a držela šíp přiložený k tětivě. Její čtyři průvodci také popadli luky a oštěpy.

„Tvůj bůh bude mít hody,“ zazubil se na ni Cimmeřan a obrátil se k nepravdělnému šiku střelců. „Zamířit!“

Kopyta útočící jízdy zběsile bušila do prašné cesty.

„Ted!“

Tětivy zadrnčely.

*

Bitva nebitva, Cimmeřan na okamžik strnul s pohledem upřeným na Nebthet. Viděl, jak rychle a přitom ladně zvedá luk a zároveň natahuje tětivu až ke koutku úst. Šíp vypustila okamžitě – zdálo se, že ani nemířila. Avšak střela prosvířela nad vozy a nelítostně skosila prvního jezdce ze sedla.

Nebthet pohlédla na Conana a ukázala perlově bílé zoubky v dravčím úsměvu. Cimmeřan cítil, jak mu vře krev v žilách – a nebylo to jen vzrušením z nadcházejícího boje. Opět se zasmál, jako když se po svazích cimberské vysočiny valí kamenná lavina.

První sprška šípů a oštěpů doslova smetla čelní voj nájezdníků. Padající zvířata s žalostným ržáním a hýkáním orala písek a drtila mezi sebou a pod sebou zoufale vyjící jezdce. Hlasité praštění kostí bylo slyšet i přes všechn ten povyk. Hustý porost kolem stezky znemožnil jezdcům rozvinout se do šířky, takže se snažili prodrat kupředu přes své zasažené druhy. Další a další zvířata klopýtala a padala i s muži na svých hřbetech do té strašlivě řvoucí změti kopajících nohou, pochroumaných hnátů a rozbitých lebek.

Nicméně několika jezdcům se podařilo protlačit dopředu. Okamžitě nabrali ztracenou rychlost a opět se vrhli do útoku.

Prvnímu z nich proklál hrdlo další Nebthetin šíp.

„U všech ďasů, copak nenecháš nic pro můj meč?“ zakřičel na princeznu Conan. „Já přece taky musím utnout pár kebulí na počest svého boha!“

Jen se ušklíbla a o lučiště se dychtivě otřela třetí střela.

Jezdci už byli u hradby. Cimmeřan s výkřikem pobídl koně. První z útočníků na skvostném hřebci, odchovaném větrnou shemskou stepí, plavně přeskočil škvírou mezi vozy. Kopyto koně jakoby mimochodem roztříštilo lebku klečícímu shemitskému střelci. Beduín mával tulvarem a ječel jako pomínutý. Conan se k němu přihnul ze strany a mocně máchl mečem. Jekot rázně utichl, hlava s černým šátkem na obličejí narazila do plachty vozu a poskvřnila její bělobu červeným cákancem. Bezhlavé tělo se udrželo v sedle ještě několik sáhů, pak se sklátilo do vody Vedžo.

Rozpoutala se bitva – prudce a ničivě jako písečná bouře. Conanova čepel radostným zpěvem vítala další divochy. Déšť šípů a oštěpů nebyl natolik hustý, aby dokázal tu krvelačnou smečku zastavit. Další a další jezdci přeskakovali provizorní hradbu a ostří jejich zbraní se snášela na hlavy Shemitů.

„Crooom!“ Cimmeřan uvolnil meč ze střev jednookého lapky, obrátil se v sedle a odrazil výpad širokého tulvaru. Na oplátku jeho majiteli uťal ruku nad loktem. A v té chvíli skrz

třpytivý rubínový déšť zahlédl, jak to kolem Nebthet houstne černými šátky. Dva z princezniných družiníků už byli jen neforemnými hroudami masa pod zkrvavenými kopyty koní, další dva se museli chopit scimitarů a tváří v tvář čelit nepřátelům. Conan se pokusil uvolnit, aby jim mohl spěchat na pomoc, avšak šlachovitý beduín s uzdou v zubech a dvěma jatagány v rukou jej zasypal ocelovou zběsilostí, z níž nebylo cesty ven.

Odrážeje míhající se ostří, koutkem oka zachytil jednoho z útočníků, jenž se rozjel proti zlatému vozu. Také viděl, jak Nebthet sáhla nad rameno pro další šíp – a její prsty zmateně hmátly do vzduchu. Toulec byl prázdný.

„Princezno!“ zařval Conan, seknutím přes pas téměř rozpůlil svého protivníka a obrátil koně.

Bylo však pozdě.

Loupežník se prohnal kolem vozu a vzduchem sykla zakřivená čepel.

„Ré!“ Zaskočená černovláska v poslední chvíli popadla luk oběma rukama a vykryla jím úder. Pevné lučičtější meč zastavilo, avšak výpad byl tak mocný, že doslova vystřelil princeznu z vozu a mrštil jí do krví potřísněného písku o několik kroků dál.

Conan kopl koně do slabin, jenomže v té chvíli na něj najel beduín na obrovitém velbloudovi. Náraz zvedl Cimmeřanova strakáče na zadní a vzápětí hřebec ztratil rovnováhu a šel k zemi. Conan se v posledním okamžiku duchapřítomně vymrštil ze sedla. Pád však byl přesto tvrdý a vyrazil mu meč z dlaně.

Lupič, který smetl Nebthet z vozu, otočil koně a coby dup byl zpátky u své kořisti. Princezna se snažila zvednout na kolena. Pád jí otrásl. Beduín se křenil od ucha k uchu, když vedle ní sesedal z koně. Rozmáchl se nohou, aby dívku bezohledným kopnutím srazil zpátky na zem.

V té chvíli zaznělo cosi mezi řevem šelmy a podrážděným kočičím zaprskáním a vzduchem se mihlo žluté tělo poseté černými skvrnami. Lotr upadl na záda, jako kdyby do něj narazilo beranidlo. Nebthet se nepřičetně rozesmála, když gepard vnořil tesáky do mužova hrdla. Krev vystříkla tak prudce, že z kropila i její obličej.

Conan se rychle sebral a vstal. Právě včas – útočník na velbloudu už na něj opět najížděl a rozmachoval se tulvarem. Cimmeřan uskočil mírně stranou a vzduchem zasvištěla jeho pěst. Úder trhl velbloudovou hlavou jako zásah kladivem. Pod zvířetem se podlomily jeho kloubovitě končetiny. Zřítelo se a jezdcovy nohy uvízly pod statným páchnoucím tělem. Zapraskaly kosti. Beduín zařval.

„Já tahle smradlavá zvířata prostě nesnáším,“ zavrčel Conan, zvedl z písku svůj meč, přikročil k bezmocnému muži a bez milosti mu vrazil čepel do prsou.

Když zbraň vytrhl a vzhlédl, uviděl, jak kolem Nebthetina vozu cvalem projíždí jezdec s oštěpem v dlani. Nestačil už ani varovně vykřiknout. Mužova ruka vyletěla vpřed. Listový hrot skrz naskrz proklál pružné tělo geparda chlemtajícího krev.

„Nééé!“ zaječela Nebthet.

Krásná šelma se zmítala v příšerných křečích a metala kolem sebe písek a krev.

Za naříkající princeznu prudce zastavil koně další loupežník. Conan vytřeštil oči. Ničema se sklonil v sedle a popadl dívku za vlasy.

„Stygijská děvko!“ štěkl a přiložil jí ke krku ostrý jatagán.

V tom okamžiku všechny zvuky odumřely.

*

Conan měl dojem, že mu na chvíli všechno zamrzlo před očima. Uviděl detaily, které v té rychlosti lidské oko nemohlo zachytit.

Slinu vylétající z krutě se šklebících zbojnickových úst.

Slzu stékající po Nebthetině tváři.

Princeznina ústa ztuhlá v překvapeném, zoufalém výkřiku.

Záblesk slunce na zakřivené čepeli směřující k půvabnému, štíhlému krku.

A všude kolem zkamenělé obrazy zabíjení a umírání.

Pak Conan prostě máchl mečem a hodil zbraň proti jezdcí.

*

Najednou se všechno opět rozhýbalo a na Cimmeřanův sluch zaútočil hluk bitvy.

Meč slyšitelně zasvištěl, zatočil se ve vzduchu a střední část čepule se zaťal do temene loupežnickovy hlavy. Znělo to, jako když nůž zkušeného trhovce jediným úderem rozsekne meloun. Náraz byl tak silný, že se ostří zastavilo až v jedné z padouchových nosních dírek.

Z náhle ochablých prstů vyklouzl jatagán i Nebthetiny vlasy. Princezna klesla na kolena. Beduín se zvrátil v sedle a zřítíl se na zem, masivní severský meč pořád děsivě a zároveň směšně trčící z rozpolcené lebky.

Conan měl pocit, že se mu srdce přemístilo do hlavy a tam mu teď divoce tluče a rozechvívá spánky.

„Utíkají!“ bylo první, co mu proniklo do mozku skrz hučení pulzující krve. Byl to Murapiho hlas. „Zbabělé hyeny, požírači velbloudího trusu, milovníci oslů! Upalujte zpátky do svých pouštních děr!“

Conan se ohlédl. Shemita měl pravdu. Silně prořídlá skupinka loupežníků najednou poznala že už není v přesile a obrátila se na útěk. Strážcové karavany je provázeli triumfálním řevem a posílali za nimi zbylé šípy. Amiru opatrně vylezl zpod vozu. Vytřásal písek ze svého pečlivě pěstěného plnovousu a zjišťoval škody na svém drahocenném kaftanu.

„Tak co, Amiru, ještě pořád si myslíš, že na náš bohové shlížejí příznivým okem?“ neodpustil si Cimmeřan.

„Žijeme, ne?“ zvedal se kupec s úpěním na své špalkovité nohy.

„Jak kdo. Murapi,“ zavrčel Conan, „jak jsme na tom?“

„Pět mrtvých, několik raněných, z toho dva vážněji.“

„A co škody na zboží?“ dělal si Amiru starost o něco docela jiného.

„Nepředpokládám nic zásadního. Možná nějaké to hedvábí proděravělé šípem, to bude asi tak všechno.“

„Dobrá práce, hoši. Zdá se, že jsem přece jen najal ty správné chlapy.“

Conan jen cosi zabručel a zamířil k Nebthet. Všude kolem se válela těla. Písek lačně sál krev, voda u břehu byla rudá. Ranění sténali a žadonili o pomoc nebo o rychlou smrt. Dostávalo se jim obojího podle toho, ke které z bojujících stran patřili.

Černovlasá Stygijka se za pomoci svého průvodce, jediného přeživšího, zvedla na nejisté nohy. Pohledem plným žalu přejížděla po mrtvolách tří družiníků a svého milovaného geparda. Šelma s urputností vlastní svému druhu dlouho bojovala se smrtí, nyní však už jenom ochable ležela a lákala mravence.

„Nejsi zraněná, princezno?“ zastavil Conan u dívky. Pohlédla na něj. Snažila se potlačit slzy, ale moc se jí to nedařilo. Zavrtěla hlavou.

„Jenom škrábane. Budu v pořádku.“

„Tví muži padli statečně,“ zabručel Cimmeřan s uznáním. „A ty jsi také projevila velkou odvalu – obzvláště na ženu. Možná si poopravím své mínění o obyvatelích Stygie.“

Smutně se usmála. „Tys také bojoval jako rozzuřený lev.“

Pak si sáhla na šíji a sundala z krku jeden ze dvou náhrdelníků. Na krásně tepaném stříbrném řetízku visel zlatý přívěsek v podobě brouka se širokými krovkami.

„Zachránil jsi život princezně z Mennefisu, severane,“ řekla Nebthet a lehounce Conana objala, aby mu mohla náhrdelník pověsit kolem krku. Jen s námahou potlačil náhlé nutkání uchopit ji kolem pasu a přitáhnout k sobě těsněji. „Tohle je projev mého vděku. Posvátný skarabeus, symbol boha Ré.“

Conan se na přívěšek podíval pozorněji. „Ten brouk, není to náhodou...?“ Rozpačitě se usmál.

„Ano,“ usmála se. „Cizinci se pokaždé diví, proč má náš nejvyšší bůh právě takovou podobu. Důvod je prostý – tak, jako skarabeus usilovně kutálí před sebou svoji kuličku, tak i Ré-slunce každý den putuje oblohou.“ O krok ustoupila. „Budu si tě pamatovat, cizinče. Když budeš v Mennefisu nebo kdekoli v království Vedžo potřebovat mou pomoc, nebude tvá žádost odmítnuta.“

„Jsem poctěn, princezno.“

Conan přistoupil k mrtvému s rozštípnutou lebkou. Šlápl mu na hrud', oběma rukama sevřel jílec svého meče, zapáchil a vytrhl čepel z nebožtíkovy hlavy. Z ostří stékala směs krve a mozku.

Stygie jej vítala prapodivným způsobem.

Kapitola druhá

Poklady Mennefisu

„Konečně! Mennefis!“ zvolal Amiru triumfálně a pokynul vozkovi na kozlíku vedle sebe, aby zastavil spřežení. „No, vy dva, co mu říkáte?“

Conan a Murapi neříkali nic. Nenacházeli slova. Od chvíle, kdy je cesta přivedla na temeno písčitého pahorku a oni ze severní strany pohlédli do rozlehlého údolí, jen stáli a zírali. Cimmeřan už na svých dobrodružných cestách viděl leccos, ale i tak mu ta scenérie vyrazila dech. Murapi, který za celý život prakticky nevytáhl paty ze Shemu, civěl s vytřeštěnými očima a bradou pokleslou až na prsa.

Amiru se rozřehtal, až se mu mohutné břicho rosolovitě vlnilo pod kaftanem. „To nic, hoši! Taky jsem napoprvé čuměl jako tele na nová vrata.“

Na východním břehu Kobří řeky leželo jako kráska předvádějící své půvaby veliké město. Vedžo se kolem něj ladným obloukem stáčela přímo k jihu. Břehy tady byly vysoké, kamenité, což město chránilo v době záplav.

Když Amiru mluvil o Mennefisu jako o *skvostu civilizace*, Cimmeřan to považoval za pouhé žvanění. Teď mu to připadalo jako velice strohé konstatování, zdaleka nevystihující skutečnost. Srdce království hlídalo mohutné opevnění s čtvercovým půdorysem, kterému vévodilo dvanáct robustních strážních věží. Hradby i bašty cenily na svět zuby zdobně tvarovaného cimbuří. Všechno bylo natřeno na bílo a pokryto pestrobarevnými reliéfy, jež vyprávěly o skutcích bohů a předchozích panovníků.

Uvnitř hradeb se pak tísnil labyrint dlážděných ulic, náměstíček s fontánami, mnohapatrových vil, palmových zahrad, umělých jezírek a skvostných sloupořadí. Na každém kroku se tyčily monumentální sochy, chrámové pyramidy a obelisky třpytící se stříbrem a

zlatem. Conan pohledem našel i chudší a méně vyzdobené čtvrti, ale něco tak špinavého a zlověstného, jako byl třeba proslulý arenjuský Maul, tady rozhodně nezahlédl. Ve vesnicích podél Vedžo byla k vidění i skutečná bída, město zářilo jen radostnými barvami. Zloděj, jenž byl částí Cimmeřanovy osobnosti, se probudil a rozsvítil jeho oči vzrušeným svitem.

Murapi zjevně myslel na to samé. „U Mitry a Ištar, to město se třpytí jako obrovský klenot. Jen pomysli, kolik je tam zlata a drahokamů, když si jimi dokonce zdobí domy. Budeme v tom bohatství plavat.“

„Ne tak nahlas,“ sykl Conan a po očku se ohlédl. Amiru se však kochal nádherným výhledem a Murapiho narážku neslyšel. „Dozví-li se někdo o pravých příčinách našeho příchodu do Mennefisu, nebudeme se koupat v bohatství, ale v nádrži s krokodýly!“

„Jasně,“ polkl Shemita. „Už ani neceknu.“

„Amiru,“ obrátil se Conan ke kupci, „tam uprostřed města, to je královský palác, předpokládám?“

Ze srdce vši té nádhery se zvedal gigantický komplex staveb, jež se zdály být dvakrát větší a třikrát honosnější než všechno kolem. Jejich pozlacené střechy v zapadajícím slunci zářily tak, až z toho bolely oči.

„Nepleteš se, Cimmeřane. Sídlo královny-čarodějky Eset.“

Palác byl čelem otočený k řece. Od jeho brány vedla sfingami lemovaná cesta přes celé město ven západní bránou a po širokém kamenném mostě až ke skalnatému ostrovu uprostřed řeky. Na ostrově stál rozlehlý chrám, jenž si velikostí a bohatostí výzdoby v ničem nezadal s královským sídlem. Sochy sedící před prvním pylonem byly o hlavu vyšší než městské hradby, a pozlacené obelisky u nich jako by se svými špičatými vrcholky chtěly dotknout samotného slunce.

„U Croma, tohle je opravdu město bohů. Ten ostrovní chrám, to je...?“

„Svatyně boha Ré,“ doplnil Amiru. „Ale dost tlachání. Slunce už políbilo obzor. Popojedem.“

Práskly biče, koně a velbloudi vykročili, kola vozů zavržala. Karavana, jež se včera u menšího městečka přepravila na východní břeh, se přelézala přes návrší a sestupovala k severní bráně. Conan nechal koně klusat dle libosti a se zájmem pozoroval to hemžení všude kolem. Ať už to byly cesty a stezky, ze všech stran se sbíhající k městu, nebo ulice samotné metropole, všude to vypadalo jako v mraveništi. Jezdci na koních a velbloudech, rolníci vezoucí sklizeň na oslíky tažených dvoukolkách, pastevcí se svými stády ovcí a koz, vojáci hlídkující u bran a na hradbách – bylo jich tady na tisíce. A samozřejmě nejrušněji bylo v

přístavu – podél kamenného mola kotvily tucty a tucty nádherných papyrových veslic, ale i menších loděk s trojúhelníkovými plachtami, nebo úplně malých rybářských člunů. Mnoho a mnoho dalších křižovalo řeku, udržující si samozřejmě uctivý odstup od chrámového ostrova.

Conan cítil, jak mu vzrušeně buší srdce. „Měls pravdu, Amiru,“ oslovil tlustého kupce. „Tohle skutečně není Stygie, jak jsem ji znal doposud. Viděl jsem na vlastní oči černou Khemi i královské sídelní město Luxur. Tam se soumrakem všechno ztichne a uličky se vyprázdňují v hrůze před jejich nočními vládci, obrovskými lidožravými hady. Tady život pulsuje dál.“

„Důvod je prostý, Cimmeřane. Mennefis neúpí pod drtivou patou strachu. Nepoklekl před zlovolnou mocí Seta. Říkal jsem ti to.“

„A co Údolí stínů?“ zeptal se najednou Murapi. „Kde leží?“

Amiruův obličej poněkud potemněl. Namířil ukazovák zdobený masivním zlatým prstenem přes řeku. Za úzkým pásem vegetace na opačném břehu se zvedalo pásmo skalnatých kopců. „Tam, na druhé straně Vedžo, někde mezi těmi skalisky. Ta veliká stavba, co stojí na jejich úpatí, to je zádušní chrám šakalího boha Anupa, strážce mrtvých. Ve stínu jeho zdí se mumifikují zesnulí, jsou vkládáni do sarkofágů a pak je dopravují do hrobek v údolí. Svatyně je bránou do nekropole. Můžou jí však projít jen kněží a čarodějové. Ale i kdyby tomu tak nebylo, stejně by do Údolí stínů vkročil jenom naprostý blázen.“

„Proč?“ Conan předstíral, že se o to zajímá z pouhé zvědavosti.

„Říká se, že v údolí žijí podivní, nebezpeční tvorové. Střeží hrobky mrtvých mennefiských vládců a hodnostářů před těmi, kdo by chtěli rušit jejich posmrtný život.“

„Před vykradači hrobů,“ upřesnil Cimmeřan.

„Přesně tak.“

Conan si vyměnil krátký, leč významný pohled s Murapim. Shemitova snědá tvář mírně pobledla.

Dokořán otevřenou bránu hlídaly dvě gigantické sochy bohyně Vedžo, sedící ženy s kobří hlavou. Conan do jejich stínu vstoupil bez obav. Instinktivně cítil, že těchto hadů není proč se bát.

*

„Tak co mu říkáš?“ zeptal se Murapi.

„Hmmm.“ Conan podruhé pozvedl kameninový pohár a důkladně si přihnul. Chvíli tekutinu převaloval na jazyku, pak polkl a uznale sešpulil rty. „Není špatné. Tady v jižních zemích pivo obvykle chutná jako oslí chcanky. Musím však přiznat, že tohle je skutečně dobré. I když našemu severskému se pořád nevyrovná...“

„Je vynikající,“ namítl Shemita a s chutí si lokl. „Líbí se mi tady. Amiru nelhal. Tenhle podnik si zaslouží název *Palác rozkoší*.“

Palác rozkoší byl zároveň hostincem i nevěstincem. Jenomže to, co tady bylo k vidění – a k ochutnání – bylo na hony vzdáleno většinou krčem a bordelů, které Conan doposud navštívil. Hlavní místnost měla rozměry trůnního sálu a strop se ztrácel kdesi ve výškách. Jak zdi, tak i sloupy s hlavicemi ve tvaru rozvinutých papyrových květů pokrývaly hieroglyfy a reliéfy. Podél zdí stojící stoly oddělovaly vyřezávané dřevěné plenty, zajišťující hostům soukromí. Cimmeřan a Shemita si uzurpovali stůl stranou od všech ostatních, v samotném koutě dvorany.

„Pivo je slušné, ale holky, jak tak koukám, jsou tady bezvadné,“ ohlédl se Conan přes rameno. Střed síně zabíral bazének, do něhož chrlily teplou vodu tlamy čtyř kamenných krokodýlů v rozích. V bazénku a kolem něj se vyzývavě protahovaly snad dva tucty mladých žen. Conan podvědomě hledal pohledem tu, která ho zaujme nejvíc. Nebo možná dvě? „Štíhlé jako gazely, s plavným krokem a pevnými ňadry. A ty kroutící se zadečky jako by prosily o dotek mužských rukou. Radost pohledět. Je to vážně škoda,“ povzdechl si, „že budeme muset město opustit v takovém spěchu.“

„Cože?“ odtrhl Murapi pohled od nymf ve vodě.

„Slyšels mě – jakmile provedeme náš plán, budeme muset vzít roha...“

„Proč?“

„U Croma, jak se můžeš tak hloupě ptát? Protože se chystáme svatokrádeží poskvřnit jejich nejposvátnější místo! Až se to stane, budou šílet jako smečka šakalů, když mezi ně hodíš kus krvavé mršiny. Vojáci určitě prohledají i tu poslední myší díru v Mennefisu. V takové situaci se nemůžeš vrátit do města s rancem zlata přes rameno. Jakmile to uděláme, už se sem nebudeme moct vrátit. Vyrazíme rovnou na sever.“

Murapi to zvažoval, mimovolně přejížděje konečky prstů po poháru. „Jo, asi máš pravdu. Ale je to skutečně škoda. Moc rád bych tu kořist utratil právě tady.“

„Povídej mi o tom. Ale nevádí. Teď máme dostatek peněz z odměny za ochranu Amiruovy karavany. To nebyl špatný nápad, cestovat do údolí Vedžo tímto způsobem...“

„Díky.“

„Navrhuji, abychom tady pár dní zůstali. Užijeme si, důkladně si z útrob pivem a vínem vypláchneme pouštní prach, a mezitím všechno nenápadně omrkáme a pečlivě naplánujeme celou akci. Ukaž mi ten papyrus.“

„Teď?“ Murapi kolem sebe podezřívavě zašilhal.

„Teď. Víím, že ho pořád nosíš u sebe.“

„Ty bys takový poklad nechránil jako oko v hlavě?“ Murapi sáhl pod vestu pobitou bronzovými cvoky a vytáhl asi stopu dlouhý tubus z tvrdé kůže. „Je to ta nejcennější věc, jaká se mi kdy dostala do rukou.“

„To se ještě uvidí.“

Shemita se ještě jednou rozhlédl jako jestřáb, pak tubus otevřel a velmi opatrně z něj vytáhl stočený svitek. Ten pak pomaloučku rozvinul na stolku. Navzdory vši péči se z okrajů papýru drolily drobné úlomky. Byl velice starý. Conan se naklonil blíž.

Na papýru byla časem zmatnělými barvami namalovaná mapa. Znázorňovala údolí, ležící mezi několika realisticky vyvedenými kopci. Na dolním okraji mapy byl nakreslen symbol chrámu – typický stygijský první pylon se dvěma věžemi. Vedle něj se skvěl znak černé šakalí hlavy.

„U Croma,“ zašklebil se Conan spokojeně. „Už několik dní si říkám, jestli nebyla hloupost dát se do spolku se shemitským lapkou, jehož ani pořádně neznám, ale teď vidím, že se mi ten risk vyplatil. Tady dole, to je mimo vši pochybnost Anupův zádušní chrám, který jsme viděli na druhém břehu Vedžo. A tady,“ přešel prstem po tlusté čáře, jež se táhla od chrámu do údolí a rozvětvovala se k jednotlivým kopcům, „je cesta k hrobům. Tudy kněží dopravují sarkofágy s mumii a všechny ty pohádkové poklady.“

„Říkal jsem ti, že ta mapa není podvrh. Vidíš tady tu stezku?“

„Uhm. Zdá se, že nevede pouze k úpatí kopce, ale stoupá po jeho úbočí až téměř k vrcholku.“

„To je cíl naší výpravy.“

„A copak asi znamená tady ta skvrna v horním rohu mapy?“ zatáhl horal ironicky.

Murapi se přestal usmívat a jednou rukou pustil papyrus, načež se svitek šustivě sroloval. „Na to se radši neptej.“

„Že by víno?“ ušklíbl se Conan temně.

„Vino, které proudí každému muži v žilách. Nechci o tom mluvit.“

„V pořádku,“ opřel se Cimmeřan do křesla, až proutěné opěradlo zapraskalo. „Je mi fuk, jak jsi k té mapě přišel. Něco jiného mi ale nepřestává vrtat hlavou.“

„Copak?“ vrátil Murapi papyrus do tubusu a ten zastrčil zpátky do záňadří.

„Proč jsi se ten poklad nevydal hledat na vlastní pěst? Proč jsi potřeboval komplice? A proč zrovna mě?“

Murapi si přihnul z poháru a hřbetem dlaně si otřel zbytek piva z vousů. „To je velice prosté, Conane. Nevlezu do Údolí stínů sám, ani kdyby pod tím kamením dřímaly všechny poklady Acheronu a čekaly jen na mě. A víš proč? Nestydím se to přiznat – protože mám strach.“

Cimmeřan zvedl obočí. „Strach z čeho? Z mrtvých? Poslyš, víra Stygijců, že nebožtíci vedou ve svých hrobkách čilý posmrtný život, je blábol. Věř mi, mumie zůstane mumii, neotevře oči a nezaútočí na vykradače hrobů, aby mu sežrala mozek. I když,“ zarazil se horal najednou, „jednou, zamlada, jsem se ukryl před vlky v takové staré kryptě...“

„Nechci to slyšet,“ přerušil ho Murapi rychle. „Vyschlých, vykuchaných králů se nebojím a chci, aby to tak zůstalo!“

Conan se rozchechtal. „No dobrá, z mumii strach nemáš. Tak z čeho?“

„Neslyšel jsi Amirua? Klidný spánek mrtvých hlídají tajemní tvorové. Ištar ví, jací zplozenci čarodějnických rituálů tam číhají a brousí si tesáky na čerstvé lidské maso...“

„Ale jdi. Snad bys tomu nevěřil? Ty báchorky určitě šíří kněžii jen proto, aby odplašili vykradače hrobů.“

„Myslíš?“ netvářil se Murapi moc přesvědčeně. „Kéž bys měl pravdu...“

„U Mitry a Ištar! Tady jsou mí hrdinové!“

Ten bodrý hlas poznali okamžitě. Vzhledli od piva. Od bazénku se směrem k nim vlnila veliká hrouda tuku. Amiru každou rukou objímal pas mladé dívenky. Nevěstky se k němu tulily s profesionálními úsměvy na rtech a prstíky s pečlivě pěstěnými nehty pročesávaly jeho kudrnatý plnovous.

„Vidím, že jste dali na mou radu a zvolili pro odpočinek a zábavu tohle rajske místo,“ halekal kupec, až k němu hosté udiveně otáčeli hlavy. „No řekněte, viděli jste už někde takové hnízdečko lásky a rafinovaných tělesných potěšení? Vypadá to tady jako v nějakém chrámu. S tím rozdílem, že tady se pokleká před hebkými dívčími vнадami!“

Amiru se dovalil ke stolu. Mírně od sebe odstrčil dívky a popleskal je po zadečcích. „Já teď musím tady s přáteli probrat obchodní záležitosti, holky, takže si běžte ještě trochu zaplavat.“